

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/145/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217377
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217377.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 8C/78/2012-109 zo 16.1.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol, žalovanému a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Žalobca sa žalobami doručenými súdu domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť nahradiť mu škodu a nemajetkovú ujmu na základe nesprávneho úradného postupu, ku ktorému malo dôjsť v exekučných konaniach vedených súdom, v ktorých vystupoval žalobca ako oprávnený, lebo ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmlúv o úvere) navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a súdny exekútor následne predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podľa žalobcu k nesprávemu úradnému postupu malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach: rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NZP), rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote (žaloby označené ZE), zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (žaloby označené ISTINA RS) resp. rozhodol o vydaní poverenia súdneho exekútora na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (žaloby označené NP).

V žalobách, ktorými sa domáhal náhrady škody v spojených veciach a nemajetkovej ujmy z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote (NZP) žalobca uviedol, že je povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti do 15 dní odo dňa jej doručenia, ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a to zamietnutím tejto žiadosti po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca vyvinul úsilie, aby docielil vecný postup v exekučnom konaní, spísal a podal žiadosti o informáciu o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym plynutím času a požadoval informácie o stave konania a oznámenie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia a to dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010, ďalej v dňoch 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podal sťažnosti na prietahy v konaniach. Postup exekučného súdu bol nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Vo veciach neexistovali okolnosti, ktoré by umožňovali

súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávok. V žalobách, v ktorých žalobca namietal nesprávny úradný postup z dôvodu oneskoreného rozhodnutia súdu o zmene exekútora (ZE) uviedol, že po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, žalobca v rámci exekučného konania podal návrh na zmenu exekútora. K zmene exekútora rozhodnutím súdu nedošlo v zákonom stanovenej lehote t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora a to napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 13Er/304/2006 (pripojeného k sp. zn. 8C/106/2012) súd zistil, že dňa 25.10.2006 bol súdnemu exekútorovi Bc. Karolovi Mihalovi doručený návrh na vykonanie exekúcie oprávneného proti povinnej P. P. pre vymoženie 254,27 eur s príslušenstvom a to na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 2471/06 zo dňa 6.7.2006. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v uvedenej veci doručená súdu dňa 7.11.2006 a dňa 26.3.2007 bolo vydané poverenie pre uvedeného súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Dňa 18.11.2010 bola súdu doručená žiadosť oprávneného o zmenu súdneho exekútora, ktorou žiadal poveriť vykonaním exekúcie JUDr. Rudolfa Krutého. Súd zaslal uvedenú žiadosť poverenému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie spolu so žiadosťou o podanie správy v akom štádiu je exekúcia a aká suma bola doposiaľ vymožená. Dňa 3.2.2011 bol oprávnený súdom požiadaný o zaslanie zmluvy o úvere. Súdny exekútor Zmluva o úvere bola súdu oprávneným predložená dňa 7.3.2011. Tunajší súd vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora uznesením zo dňa 18.4.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.6.2011. Uznesením zo dňa 11.10.2011 súd čiastočne zastavil exekúciu, proti uzneseniu bolo podané odvolanie oprávneným. Rozhodnutie o čiastočnom zastavení exekúcie bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.4.2012 a tak uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.6.2012.

Súd citoval §§ 109 O.s.p. a dôvodil, že žalobca opätovne podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. Opätovne uviedol, že s rozhodnutím krajského súdu o tom, že sudcovia tohoto súdu nie sú z prejednávania veci vylúčení, nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne zakladajúce zásah do jeho práv. K návrhu žalobca pripojil kópiu Sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom), ktorá sa týka rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/31/2012. Ako dôvod prerušenia konania žalobca uviedol ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. Rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4NcC/31/2012 je tak viazaný súd, ale aj účastníci tohto konania. Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Súd citoval §§ 3, 5, 9, 15, 17 ods. 1, 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a konštatoval v spojení s §§ 44 ods. 1, 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z., že predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha poukazujúc na nesprávny úradný postup tunajšieho súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení potvrdila, že zo strany žalobcu jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to dňa 23.4.2012. V čase rozhodovania súdu teda už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu má súd za to, že žalobca si splnil svoju povinnosť, keďže podal žalovanej pred podaním návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom súd nemal preukázať, aby nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do rozhodnutia súdu uspokojený. Žalovaná v písomnom vyjadrení poukázala na nedostatky žalobných návrhov a navrhla aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. Nárok nie je premlčaný, lebo v konaní č. 8C 106/2012 premlčacia doba začala plynúť od doručenia rozhodnutí exekučného súdu o zmene súdneho exekútora žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi. V uvedenej veci bolo o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodnuté dňa 18.4.2011 a teda žalobný návrh aj v tomto prípade bol podaný včas.

Okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmať exekučný titul súd uvádza, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi,

pripojenými k vyššie uvedeným konaniam, bolo totiž zistené, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené resp. zmenené pre nezákonnosť (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/439/2012, 6Cdo/290/2012). Vo veci pôvodne vedenej pod č. 8C 106/2012 k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu malo podľa žalobcu dôjsť tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámeného uznesenia č. 13 Er 127/2010 - 9 zo dňa 25.10.2010 bolo zistené, že návrh na zmenu exekútora bol na súd oprávneným podaný dňa 20.10.2010, takže o ňom bolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote. V ďalšom súd poukazuje na už vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa vytýkaných prieťahov v exekučných konaniach, kedy všeobecný súd nemá právomoc na posudzovanie existencie prieťahov. Aj v týchto prípadoch teda žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal existenciu nečinnosti resp. prieťahov pri rozhodovaní o jeho návrhoch na zmenu exekútora v exekučných konaniach. Zo sťažnosti podaných žalobcom na prieťahy v exekučných konaniach zo dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 sa v prípade jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora mohla týkať sťažnosť zo dňa 23.11.2010 alebo zo dňa 25.5.2011, keďže návrh na zmenu súdneho exekútora bol v konaní č. 13 Er 127/2010 podaný dňa 20.10.2010. Podľa oboznámených Spr. však všetky sťažnosti žalobcu na prieťahy v exekučných konaniach vedených súdom boli považované za neopodstatnené. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti súd konštatuje, že zo strany žalobcu nebol preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu. Hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy a návrh v celom rozsahu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal, preto trovy účastníkom nepriznal.

V podanom odvolaní žiadal žalobca, pretože v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 od. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.); v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 1 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.); súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 205 ods. 1 písm. c) O.s.p.) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.) a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

O.i. namietal odvolateľ, že bolo porušené právo žalobcu na kontradiktórny proces a podotkol, že súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému. Ďalej zvýraznil, že nálezy Ústavného súdu SR uvádzajú jednoznačne, že súd musí dbať na presvedčivosť svojho rozhodnutia v odôvodnení, argumentačne vyhodnotí svoje rozhodnutie tak, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe premís dospel, boli pre širšiu právnickú verejnosť prijateľné, racionálne a presvedčivé. Súd nevysvetlil vo svojom rozhodnutí, prečo nedošlo k porušeniu práv žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. O návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel objektívne udržateľne vysvetliteľný dôvod. Súd prvého stupňa vydal rozhodnutie vnútorne rozporné, síce zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujme žalobcovi, rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné, irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil, navyše podľa práva sú súdne rozhodnutia všeobecných súdov rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov. Ďalej namietal, že aj iný súd, t.j. Krajský súd v Trnave v rozhodnutí sp. zn. 11Ncc/46/2012 v právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda, preto je tiež rozhodnutie nezákonné (poukázal aj na Ústavný súd SR nález IV.ÚS/345/09). Konštatoval odvolateľ, že základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v občianskom súdnom konaní zabezpečený vylúčením sudcu z jeho ďalšieho prejednávania. O.i. pri nezávislosti sudcov musí byť vzaté do úvahy ustanovovanie jeho členov a dĺžka ich mandátu, teda či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť

konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a zložil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Odvolačný súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O.s.p., v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1 O.s.p. možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania), preskúmal rozsudok v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd správne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku v celom rozsahu stotožňuje, lebo dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani dôvody uvedené v odvolaní, lebo žalobkyňa iba opakuje skutočnosti uvádzané už počas konania (tak ako aj v ďalších veciach, v ktorých sa koná o hromadných žalobách) na súde prvého stupňa.

Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

Žalobkyňou tvrdená vada konania podľa § 205 ods. 1 písm. a) O.s.p., t.j. že sa jej odňala možnosť konať pred súdom, nebola zistená, preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Námietka žalobkyne, že rozhodoval vylúčený sudca a nesprávne obsadený súd, teda že vec mala byť prikázaná inému súdu, keď pripojil iné rozhodnutie krajského súdu k odvolaniu je neopodstatnená, je síce založené uznesenie Krajského súdu v Trnave, ktorým Krajský súd v Trnave ako nadriadený súd rozhodol tak, že sudcovia Okresného súdu Dunajská Streda sú vylúčení z pojednávania tam konanej veci a vec bola prikázaná Okresnému súdu Galanta, avšak ušlo pozornosti žalobcu, že v konkrétnej veci, kde rozhodoval nadriadený súd, o.i. sa všetci sudcovia vyjadrili tak, že vyslovili svoju zaujatosť, lebo vykonávajú funkciu na okresnom súde, ktorý má byť subjektom, ktorý spôsobil žalobcovi škodu, preto tak rozhodol.

Odvolačný dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom a to v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, lebo príčinou nesprávnych skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p., a to vzhľadom na to, že buď súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov, ide tu o situáciu keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov.

Ani dôvod podľa § 205 ods.2 písm.c/ O.s.p. nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval. Keď je rozhodnutie súdu tak po skutkovej, ako aj právnej stránke nesprávne, pričom použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu, v takom prípade je odvolací súd nútený konštatovať, že súd nepoužil správny právny predpis a ak súčasne nezistil riadne skutkový stav, musí také rozhodnutie iba zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Súd použil správny právny predpis, správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach povinnostiach účastníkov konania), pričom na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Napokon so všetkými výhradami žalovanej uvádzanými v odvolaní sa súd riadne vysporiadal v odôvodnení rozsudku.

Treba prisvedčiť argumentom žalovanej vo vyjadrení k žalobe.

O. i. vo všetkých prípadoch v exekučných spisoch, kde boli ohľadne žalobcu, ktorý vystupoval ako oprávnený, boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/439/2012, aj ústavný súd vo veci sp.zn. I. ÚS 278/2013, aj IV. ÚS 55/2011, aj keď bola v 1 veci žiadosť zamietnutá po zákonnej lehote, v konečnom dôsledku je uznesenie právoplatné a nezakladá nárok na náhradu škody.

Odvolačný súd ešte poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR 7 ECdo/3/2013 z 21.10.2013, kde najvyšší súd riešiac dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v exekúcii poukázal na obsah práva na spravodlivý proces so zreteľom na čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 97/97). K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať a k porušeniu práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo podľa § 9 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, v riešenej veci preto správne súd prvého stupňa rozhodol, svoje rozhodnutie argumentačne odôvodnil a jeho rozsudok o zamietnutí žaloby je zákonný, správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa bola preukázaná v konaní a žalobca dostal odpoveď na svoje odvolacie námietky. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nemožno považovať za svojvoľné, neodôvodnené, predčasné a prekvapivé a odvolací súd vzhľadom na zistený skutkový stav podľa § 213 O.s.p. bol viazaný týmto skutkovým stavom a s poukazom na § 219 ods.1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zákonný.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 a § 142 ods.1 O.s.p., keď bola úspešná žalovaná v tomto konaní, ale trovy jej žiadne nevznikli a neúspešný žalobca nemá na ich náhradu právo.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.